Antimasonik Girişimler Kapsamında
Leo Taxil Macerası

Düzenleyen: **Murat Özgen Ayfer**

Bu yazı, özgün olarak, Mason Dergisi'nin 2003 tarihli 126. sayısında yayımlanmıştır. Yazının başlığı, **"Leo Taxil, Diana Vaughan ve Roma Kilisesi"** olarak konmuştur. "Leo Taxil, Diana Vaughan et l'Eglise romaine: histoire d'une mystification" adlı, 1901 yılında yayımlanmış Fransızca bir yazıdan çevrilmiş olduğu anlaşılmaktadır.

Bu düzenlemede çeviri yeniden gözden geçirilmiş, yer yer düzeltmelerle birlikte açıklamalar verilmiş, tarihsel bilgiye dayalı eklemeler yapılmış ve görseller katılmıştır.

1717 yılında Londra'da ilk büyük locayı kuran **Anthony Sayer, George Payne, Jean Théophile Desaguliers** ve diğerlerinin aklında, perde arkasında bu örgütlenmenin esas amacı olarak Roma Kilisesi(ni tüm Katolik uluslardan koparmak ve Büyük Britanya'nın egemenliği altında tüm insanlığın evrensel birliğini hazırlamak olduğu sıkça ileri sürülmüştür.

[Aslında belki de amaç başkaydı; bu işin gerisinde birtakım politik emeller yatıyordu ama bu da bir tez sayılabilir.]

Tolerans, kardeşlik ve uyumun gelişmesi için çaba göstermek bahanesinin ardında, eğer bu kişilerin böyle gizli ve büyük amaçları bulunuyor idiyse, pek acı bir düş kırıklığına uğramış olmaları gerekir. Büyük Loca'nın yabancı topraklar üzerindeki ilk atılımı, 1725 yılında Saint-Germain-en-Laye'da **Lord Derwentwater, Şövalye Maskelyne, Andrew Michael Ramsay** ve diğer birkaç Jakobit tarafından kurulan "Paris Locası" olmuştu.

[Saint-Germain-en-Laye: Paris'in bitişiğindeki bir bölge.

Lord Derwentwater: Charles Radclffe'in soyluluk ile bağlantılı bir diğer adı. Aslında 4. Derwentwater Örlü denilmesi daha doğrudur.

Şövalye Maskelyne diye bir kişi yoktur. Dergideki özgün metinde böyle yazılmıştır (belki gözden kaçmış bir dizgi hatası) ama bunun doğrusu Hector Maclean adlı İskoç soylusudur.

Jakobit denilince, bu aşağı yukarı Stuartist ile eş anlamlıdır. 18. yüzyıl sonundaki Jakobenler ile karıştırılmamalıdır. İngiltere Kralı 2. James'den sonra yitirilen tahtın yine Sturtların eline geçmesi için uğraşmış olanları niteler.]

Masonluğun gizemi, bu kişilerin Protestan Hanover Hanedanına karşı geliştirdikleri Katolik komplolar için bir örtü işlevi görmüştü. Zaten Masonluğun Kıta Avrupası'ndaki gelişimi büyük ölçüde sürgünde bulunan Stuart Hanedanı sayesinde gerçekleşmişti. Katolik Stuartlar, tümüyle Roma'ya sadık olan politikalarına karşın, Masonluğu desteklemekten hiç çekinmemişlerdi. Durum böyle olunca, Katolik Stuartlar yüzünden Masonluğa sıcak bakacağı umulan Vatikan'ın, ta en başından beri Masonluk karşısında pek kıyıcı bir düşmanlık göstermiş olmasını açıklamak oldukça zordur. Bu düşmanlığın doğal sonucu, hâlâ sürüp giden karşılıklı hınç ve öfkedir.

İngiltere ve İngiliz kolonileri dışında, Masonluğun gelişmesi oldukça yavaş oldu. Ne var ki Kilise, pek çabuk alarma geçti ve henüz 1738 yılında **Papa XII. Clement, *"In Eminenti"***adlı fermanı ile Masonluğu mahkûm etti. Bu mahkûmiyetin nedenleri olarak, Masonluğun gizli bir örgüt olduğu, Masonlukta farklı dinden kişilerin bir araya geldiği ve bunun da çok ciddi kuşkulara yol açması gerektiği görüşleri ileri sürüldü. Sonuçta masonlar artık, yalnızca Papa'nın geri alabileceği bir aforoza ek olarak, tüm piskoposlar tarafından, sapkınlık suçlaması ile kovuşturmaya uğramak ve cezalandırılmak riskini de taşıyorlardı.

[Bu aforozda Andrew Michael Ramsay'ın Masonluktaki yüksek dereceleri oluştururken, en üst derece unvanını "Tapınak Şövalyesi" olarak belirlemiş olmasının etkisi de göz ardı edilemez. Roma Katolik Kilisesi'nin 1312 yılında Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı kapattığı, sadece onları değil ardından tüm İskoçları aforoz etmiş olduğu da hatırlanmalı. Tapınak Şövalyelerinin yeniden örgütlenmesi olasılığı, yüzyıllar boyunca tüm papalar için bir korkuyu düş olmuştu.]

Paris Parlamentosunun fermanı dikkate almadığı ve fermanın ağırlığının Papalık toprakları ve İspanya dışında pek de hissedilmediği doğrudur.

[Bir Papalık buyruğunun Fransa Krallığı'nda geçerli olabilmesi için parlamento tarafından onaylanması gerekiyordu.]

Ne var ki, bu ülkelerde söz konusu ferman Sekreter-Kardinalin 14 Ocak 1739 tarihinde yayımladığı bir kararname ile daha etkin hale getirilmiştir.

Bu kararnameye göre, yalnızca Masonluğa üye olanlar değil, başkasını Masonluğa girmeye özendirenler ve Masonluğun yayılmasına her ne biçimde olursa olsun destek olanlar (buna Masonlara gayrimenkul kiralayanlar da dahildir) da ölümle cezalandırılacaklardı.

Neyse ki, pek fazla kan dökülmedi; Papalık toprakları üzerinde ölüm cezasının tek kurbanı, Masonluk hakkında bir kitap yazan bir Fransız oldu.

[Masonluk Tarihi'nde bu bakımdan en çok İsviçre asıllı olup İngiltere'de yaşayan Jean Coustos adlı bir masondan söz edilir. 1744 yılında Portekiz'de bulunduğu sırada Engizisyon tarafından ağır işkence görmüş fakat İngiltere Kralı George II tarafından olaya müdahale edildiği için salıverilmiştir. Daha sonra Engizisyon'un masonlara neler yaptığını anlatan bir kitap yazmıştır. Ancak beri yanda, üç Portekizli mason idam edilmiştir. Özgün metinde sözü edilen kişinin kimliği belli değil.]

Kilisenin tepkilerine karşın, büyük üstatlık unvanı 1742 yılında, kral kanı taşıyan bir prens olan **Clermont Kontu Louis de Bourbon** tarafından kabul edildi ve Masonluk Fransa'da son hızla gelişmeye devam etti.

Roma'da 1750 yılındaki kutlamalar sırasında, aforozdan kurtulma başvurusunda bulunan kişilerin sayısı hızlı bir artış gösterince, bundan etkilenen **Papa XIV. Benoit,** 18 Mayıs 1751 tarihinde ***"Providas"*** adlı yasayı çıkardı. Eskisinden pek farkı olmayan bu yasa, farklı dinden olan kişilerin Masonluk bünyesinde bir araya gelmeleri sorununa daha fazla önem veriyor ve tüm Katoliklerin Vatikan'ın buyruklarını yerine getirmekte daha özenli olmalarını istiyordu.

1789 yılına, ünlü üç kâğıtçı **Cagliostro'**nun Roma'da bir loca kurma girişimine cesaret ettiği güne kadar ortalık sessiz kaldı. Cagliostro aynı yıl 27 Aralık günü tutuklandı. Tüm itiraflarına, hatalarını kabullenmesine hatta yoldaşlarını tuzağa düşürmek için istenilenleri yapacağına dair imza vermesine rağmen, Engizisyon yargılamayı 7 Nisan 1791 tarihine dek uzattı. Bu gecikme onun kelleyi kurtarmasını sağladı, zira yöneltilen suçlamalar 1739 kararnamesine göre Cagliostro için ölüm cezasını gerektiriyordu. Oysa bu arada Vatikan'dan gelen özel bir af, cezayı ömür boyu hapse çevirdi. Sicilya'daki San Leone kalesinde hapsedilen Cagliostro, 1795 yılında öldü.

[Cagliostro Kontu Alessendro adını kullanmış ve Masonlukta kendine özgü bir rit bile kurmuş olan İtalyan okültist şarlatan Giuseppe Balsamo'nun yaşamı baştan sona ilginç olaylarla doludur. ***"Tapınakçılar, Siyonistler ve Masonlar"*** adlı üç kitaplık serinin ikincisinin 13. bölümünde okunabilir.]

19. Yüzyılın Aforozları

[Leo Taxil ile bağlantılı konuya gelebilmek için, önce 19. yüzyıl boyunca Katolik Kilisesi'nin yayımlamış olduğu aforozları gözden geçirmek gerekiyor.]

Fransız Devrimi'nin yarattığı fırtına, Kilise'nin dikkatini Masonluktan uzaklaştırdı. Napoleon'un hükümdarlık günlerinde Masonluk, İmparatorluk politikasının en değerli araçlarından biri haline geldi.

Masonluğa o dönemde hiç kimse dokunamazdı. Ne var ki, **Papa VII. Pie,** görevi üstlenir üstlenmez, 15 ağustos 1814 tarihinde ***"Si Antiqua"*** adlı fermanı çıkardı. Bu fermanı hemen masonlara karşı iki adet kararname izledi. Üzerine böyle sert biçimde saldırılan Masonluk, o güne kadar Kilise'nin düşmanlığını kışkırtacak görünür bir şey yapmamıştı. Oysa şimdi gerçek bir tehlike ortaya çıkmıştı: Kuşkusuz tümüyle Masonluktan ayrı bir oluşum olmasına ve kendine özgü politik amaçlar taşımasına karşın, Kilise tarafından Masonluğun bir yan kuruluşu gibi yorumlanan gizli **Carbonari Örgütü**, en azından Masonluğun modeline uygun biçimde oluşturulmuştu. Ne Clement ne de Benoit fermanlarının kapsamında bulunmayan Carbonari Örgütü için, **VII. Pie**, 13 Eylül 1821 tarihinde ***"Ecclesiam"*** *adlı* fermanını yayınladı. Artık Carbonari Örgütü üyeleri de masonlarla aynı cezaları alacaktı.

Papa XII. Leon, ***"Quae graviora"*** adlı ve 12 Mayıs 1825 tarihli fermanında, papa olarak seçilmesinin hemen ertesinde dikkatini hızla çoğalan gizli tarikatların çektiğini ve bunların Avrupa barışını tehdit ettiğini belirtti. Bu yüzden, önceki fermanları yineliyor ve tüm din adamlarını "kötülüğün bastırılmasında" uyanık olmaya ısrarla çağırıyordu.

Papa VIII. Pie ise, sıra kendine gelince, 21 Mayıs 1829 tarihinde ***"Traditi"*** *adlı* fermanı yayınladı ve kendinden önceki papaların açıklamalarını onaylayarak, gizli örgütlerin "tıpkı cehennemin gayya kuyusu gibi, din ve devlet için en zararlı kötülüklerin kaynağı olduklarını" belirtti.

15 Ağustos 1832 tarihinde **Papa XVI. Gregoire** tarafından çıkarılan ***"Mirari vos"*** adlı fermana gelince, bunun Masonluğa karşı bir ferman olduğunu söylemek haksızlık olur; gerçekte bu ferman, tüm modern gelişmelere ve özellikle "sözde bilinç özgürlüğü" denilen bulaşıcı deliliğe (!) karşı bir saldırıydı. Gizli örgütleri ise "günahın, sapkınlığın, küfrün çirkef kuyuları, tüm belaların ilk kaynakları" diye nitelendiriyordu.

Yeni seçilen her papanın, göreve başladığını benzer bir gösteri ile açıklaması galiba bir gelenek halini almıştı. **Papa IX. Pie,** 9 Kasım 1846 tarihli ve ***"Qui Pluribus"*** adlı fermanında, öncüllerinin yeraltı örgütleri ile ilgili şimşek saçan eleştirilerini yineleyerek, dinsel yasaların ödünsüz biçimde uygulanmasını buyurdu. Bu papanın izleyen yirmi yıl boyunca geçirdiği acı dolu deneyimler, 25 Eylül 1865 tarihli ***"Multiplices inter"*** adlı fermanında gösterdiği Masonluk karşıtı müthiş öfkesini açıklar: "Bu bozguncu kurum, Avrupa'yı altüst eden tüm savaşların ve yıkımın, Kiliseye pahalıya mal olan tüm kötülüklerin kaynağıdır; eğer Vatikan'ın açıklamaları Masonluğun yayılmasını hala önleyemediyse, bunda Masonluğun zararsız ve iyiliksever olduğuna kanan bilgisizlerin kabahati sonsuzdur." 12 Ekim 1869 tarihli ***"Apostolicae Sedis"*** adlı fermanı ile Masonluğu, Carbonari örgütünü ve tüm benzer örgütleri bir kez daha aforoz etti.

Nihayet, 14 Temmuz 1873 tarihli ***“Scite Profecto”*** adlı fermanında Papa, eşi az görülecek bir örnek yarattı ve Masonluğun kuruluşunu Şeytan’a yükledi: “Bu sorumluluk Tanrının ezelî düşmanı olan Şeytan’dan başkasına ait olamaz; Masonluğu kuran ve gelişmesini sağlayan odur.”

Daha sonra, Fransa Büyük Doğusu âdeta bu suçlamaları doğrulayacak bir atılımda bulundu. Masonluğa giriş için gerekli koşullar arasından “Tanrıya ve ruhun ölümsüzlüğüne inanma”yı kaldırdı; Masonluğun metafizik kavrayışlarla hiç alışverişi olmadığını yüksek sesle açıkladı.

[Fransa Büyük Doğusu (Grand Orient de France) Fransa’nın hatta Avrupa’nın en büyük ve en güçlü masonik kuruluşudur.]

Tanrıtanımazlık konusundaki bu tolerans, bir süre sonra bölünmeye yol açtı: Amerika Birleşik Devletleri’ndeki İskoç Riti Büyük Komandörü **Albert Pike** ile İngiliz Masonluğu Büyük Üstadı **Galler Prensi Albert Edward,** birer kararname ile Fransız locaları ile tüm ilişkilerini kestiler.

[Albert Pike, Masonluktaki en ünlü yazarlardan biridir. Albert Edward ise, daha sonra Edward VII adıyla İngiltere kralı olmuştur.]

Papa XIII. Leon, bu fırsattan yararlanmak istedi ve 20 Nisan 1884 tarihli ***“Humanum Genus”*** adlı titizlikle hazırlanmış fermanı ile Masonluğun öğretisini, yöntemlerini ve amaçlarını tanımlamaya kalkıştı. Amacı, Masonluğun bozguncu doğasını anlatmak ve yayılmasına karşı etkin bir direnç gösterilmesi sağlamaktı.

Kilise’nin Masonluk hakkındaki araştırmalarının sonucu şu tümcede kristalleşmiştir: “İnsan soyu ikiye ayrılmıştır: biri Tanrı’ya ve İsa ya hizmet eder; diğeri Şeytan’a boyun eğerek Tanrı’ya karşı durur. Masonluk ikinci türdendir, zira Tanrı’nın Kilisesi’ni yıkarak yüzyıllar öncesinin putperestliğini yeniden kurmayı amaçlamaktadır. Bu amaçta, Şeytan’ın Tanrı’ya karşı yorulmayan kini, İblis’in bitmeyen intikam açlığı görülüyor.”

Şatafatlı sözlerle Papa, Katolik dünyanın tüm piskoposlarına masonların maskelerini aşağı almalarını ve bu bölücülerin gerçekte Tanrı’nın düşmanı ve Şeytan’ın dostu olduklarını herkese öğretmelerini buyuruyordu.

Kilise’nin en yüksek mevkiinden gelen böyle resmi bir açıklama, inanan kişiler üzerinde derin bir etki bıraktı. İleri sürülen savın doğal ve gerekli yansıması, Masonluğa, tıpkı eski zamanlardaki Luciferciler gibi, Şeytan’a tapma suçlamasını da yüklemekti.

Samimi ve inançlı fanatikler bu temayı geliştirmekte gecikmedi. Viyanalı **Joseph Müller,** ***“Geheimnisse des Hölle”*** *(Cehennemin Gizemleri)* adlı kitabında Masonluğun Şeytan’ın tarikatı olduğunu kanıtladı. **Jean Kotska,** ***“Lucifer Demasque”*** *(Maskesi Düşürülmüş Lucifer)* adlı kitabıyla aynı kuramı kanıtlamaya çabaladı. Grenoble Piskoposu **Amand-Joseph Fava,** Masonluğun Şeytan’ın dini olduğunu açıkladı.

Başpiskopos Léon-Louis Meurin, 1893 yılında yayımlanmış ***"La Franc-maçonnerie, synagogue de Satan"*** (*Masonluk, Şeytanın Sinagogu)* adlı ve oldukça kapsamlı bir kitapta, "Kilise için Vatikan ne anlama geliyorsa, Şeytan için Charleston kenti o anlama geliyor" diyor, Şeytan'ın Charleston Yüksek Konseyi toplantılarına bizzat katılarak buyruklar verdiğini ileri sürüyor ve Charleston Büyük Komandörünün "Şeytanın Papası" olduğunu söylüyordu. Bu cehennem tarikatının törenleri yalnızca yüksek mevkilerde olanlara özgü değildi: ***"La Loque Noire"*** *(Kara Paçavra)* adlı kitabın anonim yazarı, çırakların bile Masonluğa girer girmez gerçek Tanrı'nın Lucifer olduğunu öğrendiklerini ve Hıristiyan vaftizini silebilmek için ateşle vaftiz edildiklerini söylüyordu.

[Charleston, Amerika Birleşik Devletleri'nde Masonluktaki Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti'nin ilk yüksek konseyinin kurulmuş olduğu yerdir.]

Leo Taxil Sahneye Çıkıyor

Bu arada, "Humanum Genum" adlı fermanın yarattığı etkiyi izleyen yalnızca samimi fanatizm değildi. Bu karışık durumdan sağlanacak kâr, her türlü ahlâksızlığı yaparak yüzyıl sonunun yozlaşan değerlerini hayran olunacak biçimde kendi kişiliğinde yansıtan bir adamın gözlerinden kaçmadı.

Daha çok **Leo Taxil** takma adıyla bilinen **Gabriel Jogand-Pages,** 1854 yılında Marsilya'da doğdu. Cizvit okulunda eğitim gördü ve genç yaşta gazeteciliğe başladı. Dine karşı cesur nefreti ve kimi ünlü kişilere yönelttiği acımasız saldırıları ile kısa sürede dikkatleri kendine çekti.

1876 yılında, sekiz yıl hapis cezasına çarptırılınca Cenevre'ye kaçtı. Çıkarılan genel af sayesinde kısa sürede Fransa'ya geri döndü. 1879'da Paris'e yerleşti. Din adamlarına yönelen sürekli saldırıları, bir dizi kovuşturma ve mahkûmiyete neden oldu. Bu mahkûmiyetlerden en ağırı, ***"Papa IX. Pie'nin Gizli Aşkları"*** adlı rezil bir kitap yüzünden aldığı altmış beş bin frank para cezasıydı.

Din adamlarına karşı çıkan bir yayınevi kurdu. Yorulmak bilmez kalemi, din karşıtı bir dizi çok satan kitap üretti. ***"Anti-Clericar"*** adında gündelik bir gazete çıkarmaya başladı. Bu gazetede bir "özgür düşünceliler birliği" kurulduğunu duyurdu; kısa zamanda üye sayısı on yedi bine ulaşan bu derneği de Taxil örgütlemişti.

Gerçeğe pek önem vermeyen yaklaşımları, canlı bir hayal gücü ve şaşırtıcı bir küstahlık ile donanmış karakteri ile Taxil, çok geçmeden, Hıristiyan imanının en tehlikeli düşmanı olarak kendini kabul ettirdi.

"Humanum Genus" adlı fermanın tüm Katolik dünyasında gördüğü ilgi ve kabul, Taxil'in aklına inancı sömürme fikrini getirdi. İnançların sömürülmesi, inançsızlığın sömürülmesinden hem daha verimli hem daha az tehlikeli bir alandı. Bir sabah, tam tarih vermek gerekirse 24 Nisan 1884 günü, karanlıklardaki ruhunu ilâhî ışıklar sardı (!) ve Leo Taxil, günahlarından kurtulmak için tövbe etti. Yayınevini kapattı ve küfür dolu yazılarını yaktı.

Taxil'in imana dönüşü, ilâhî hidayetin bir zaferiydi. Papa'nın Paris temsilcisi **Monsenyör de Rendi,** tövbekârın günahlarını bağışladı ve onu daha önce yüklendiği sayısız aforozlardan kurtardı.

Yeni dindarın iman yolundaki hevesi, dünkü düşmanlığından çok daha ateşliydi. Ferman, Masonluğa saldırılmasını gerektiriyordu. Zaten Taxil, 1881 yılında Masonluğa girmiş ama henüz çırak derecesini bile aşamadan kısa süre içinde ayrılmıştı. Elbette, Masonluk ve gizemleri hakkındaki bilgisizliği onun için engel değildi ve Masonluktaki korkunç (!) sırları açıklamaktan hiç çekinmedi.

1885 ve 1886 yıllarında, ***"Révélations complètes sur la franc-maçonnerie"*** *(Masonluk Üzerine Eksiksiz Açıklamalar)* adını verdiği bir dizi broşür yayınladı. Bu yayınlar müthiş ilgi gördü. Broşürlerin ana savı, Masonluğun, Manicilik ile Ortaçağdaki Katharcılık üzerine yapılanmış şeytanî bir tarikat olduğunu kanıtlamaktı. Gerçeği bulma endişesi palavracılığının verimliliğini hiç engellemediği için, halkın merakını uyandıracak sözde belgeler, uydurma ritüeller, saçma öyküler biriktirerek, ortaya attığı savı kanıtlamakta hiç zorlanmadı. Koskoca bir bölümü tümüyle Masonlukta kadınlara ayırdı; oysa kadınlar Masonluğa giremiyordu. Kendi rüzgârına kapılıp giden hayal gücü, erkek ve kadınların bir arada oldukları "karma" localarda geçen sahneleri de kaleme aldı.

Tüm Avrupa'da Katolik basın, Reform hareketinin ve Protestanlığın mantıksal sonucu olarak Masonluğu gösteren bu yapıtları (!) büyük övgülerle karşıladı. Taxil'in yazılarını Almanca'ya çeviren Cizvit örgütünden **Papaz Grüber,** Martin Luther'in başlattığı çabayı Masonluğun sürdürdüğünü açıkladı.

Tarla, tek kişinin sürebileceğinden çok daha geniş ve verimliydi. Taxil, yanına kendine benzeyen başka yazarları da topladı. Bunlar arasından özellikle **Dr. Hacks** adlı biri öne çıktı ve **Dr. Bataille** takma adıyla, neredeyse iki bin sayfaya ulaşan ***"Le Diable au XIX. Siecle"*** *(19. Yüzyılda Şeytan)* adlı bir kitap yazdı. Bu kitapta tüm Protestanlar tam bir Luciferci olarak gösteriliyordu.

Taxil'in çetesinden bir diğer kişi, **Domenico Margiotta** adında bir İtalyandı ve en önemli yapıtı (!) ***"Adriano Lemmi, chef suprême des francs-maçons"*** *(Masonların Yüce Başkanı Adriano Lemmî'* adlı bir kitaptı.

[Adriano Lemmi, o sıralarda İtalya Büyük Doğusu'nun büyük üstadıydı.]

Almanca çeviri için yazarın talep ettiği ücret elli bin frank gibi astronomik bir rakam olmuştu. Kitap *"Moniteur de Rome"* adlı bir gazetede tefrika edilmiş, ancak localarda cereyan eden iğrenç ve hayvanca sahneleri aktardığı için gazetenin sorumlu yöneticisi **Monsenyör Voglein** muzır neşriyat sebebiyle kovuşturmaya uğramış ve para cezası ödemek zorunda kalmıştı. Tüm bunlar kitabın içeriği üzerine bir görüş edinmemizi sağlıyor.

Taxil ve yoldaşları, inançlı insanların sınırsız safdilliklerine katılarak gülüyor, kendi aralarında, kim daha akla sığmaz uydurmalar bulacak diye çekişiyorlardı. Masonluğun uygulamaları arasına elbette ruh çağırma, büyü ve sihir de sokulmuştu. Örneğin bu üç kâğıtçılardan birinin yazdığına göre, bir ruh çağırma seansı sırasında locadaki masalardan biri iki ayağı üzerinde yükselmiş, diğer iki ayağıyla da zavallı medyumun gırtlağına hırsla sarılarak boğmaya kalkışmışmış. Buna yanıt olarak Taxil, bu öyküyü yeni sahnelerle süsledi; katil masanın daha sonra tavana kadar yükseldiğini ve oradan bir timsaha dönüşerek indiğini, piyano başına oturan timsahın çaldığı neşeli ezgilerle orada bulunan masonları pek keyiflendirdiğini yazdı.

İnanılmaz ama gerçek... Yayınlamaktan çekineceği ölçüde saçma olan hiçbir şey yoktu Taxil için; en olağanüstü yalanlar bile, okuyucular ve Kilise tarafından gerçekmiş gibi huşu içinde kabul görüyordu.

Margiotta, çok geçmeden Grenoble, Annecy, Pamiers, Montauban, Oran, Trentaise piskoposlarından, Aix Başpiskoposundan ve Kudüs Patriğinden teşekkür ve öneri mektupları aldı. Bizzat Papa XIII. Leon tarafından Saint- Sepulcre madalyası ile onurlandırıldı.

Zaten Papa, hiç ara vermeksizin hücum borusunu çalarak ve halkın gönlünde Masonluk korkusunu uyandırarak, Taxil ve hempalarının kazançlarının artmasını sağlıyordu. 15 Ekim 1890 tarihli ***"Dall Alto"*** (özellikle Latince değil, İtalyanca yayınlanmıştı) adlı fermanla, tüm Kilise'ye ve İtalyan halkına, Masonluğun Şeytanın Ruhu tarafından işgal edildiğini ve tıpkı Şeytan gibi İsa'ya duyduğu kinle yandığını anlattı.

8 Aralık 1892 tarihinde ***"Custodi"*** adlı bir mektupla saldırıyı yeniledi. Tüm İtalyanlara seslenerek, Masonluğun dinlerine, gökteki ve yerdeki vatanlarına ve uygarlığa karşı açtığı korkunç savaşı aktardı. Aynı tarihte tüm İtalyan piskoposlara gönderdiği ***"Inimica vis'*** adlı bildiri ile eski tarikatların şeytanî ruhlarının yeniden Masonlukta canlandığını, Masonluk en kutsal varlıklara bile saldırırken, tüm inananların aldatıcı bir güvenlik içinde uyuyarak, Hıristiyanlığın varlığını bile tehdit eden tehlikeyi göremediklerini söyledi.

Taxil Devam Ediyor

Taxil Yayınevinin basıp dağıttığı yayınlar içinde iki farklı konu, Masonluk karşıtı akımın gelişmesinde özel önem kazanmıştı.

Önce ***"Palladium"*** konusunu ele alalım. Palladium, güya Masonluğun en gizli ve en yüce örgütüdür. **Albert Clark Stevens, *"Cyclopedia of Fraternities"*** adlı kitabında bu örgütün 1730 yılında Charleston kentinde kurulduğunu, 1886 yılına kadar uykuda kaldığını ve bu yıl ***"Palladium Reforme"*** adıyla uyanarak, yüksek dereceli Masonluğun geleneklerine uygun yeni etkinliklere başladığını yazar. Ne var ki Stevens, Palladium'un pek iyi bilinmediğini, üye sayısının çok sınırlı olduğunu ve çalışmalarının büyük gizlilik içinde yapıldığını da belirtir.

Aslında Palladium üzerine tüm bilinenler bu kadardır ve gerisi tümüyle uydurmadır.

[Zaten Stevens'in bu bağlamda yazdıkları da tarihsel gerçeklerle hiç bağdaşmamaktadır.]

Dr. Bataille ise, Palladium'un 20 Eylül 1870 tarihinde, tam da İtalyan birliklerinin Roma'ya girdikleri ve geçici iktidara son verdikleri gün kurulduğunu yazar. Ayrıca Taxil'in hayal gücüne göre, Charleston kenti ve oradaki ***"Sanctum Regnum"*** *(Kutsal Hükümdarlık)*, Büyük Komandör Albert Pike 1891'de ölene kadar, Luciferci Masonluğun merkeziydi. Öyleyse Palladium konusu da sonuna kadar sömürülmeli ve salaklar için bir başka havuç haline getirilmeliydi.

Masonluğun şeytanî ruhunun kendini hiç sakınmadan açığa çıkardığı samimi localar, işte bu Palladium'un üçgenleriymiş. Masonluğun gerçek yönetici ve yönlendiricisi Palladium imiş. Bir "üçgen"de üçüncü ve son dereceye yükselme törenini her zaman bizzat Şeytan yönetirmiş. Başpiskopos Meurin'e inanmak gerekirse, işte bu üçgenlerde Şeytan kendi taraftarlarına görünür ve buyruklarını verirmiş.

İkinci konu **Diana Vaughan** üzerinedir.

Öyküyü tamamlamak için, Şeytan'ın tarikatına bir büyük rahibe gerekliydi. Bu yardımcı unsur, Diana Vaughan adlı uydurma kişilik ile yaratıldı.

Bu genç kızın renkli soyağacı, onu büyük rahibe unvanının onuruna lâyık kılıyordu. Papalığı devirmek isteyen Rose- Croix [Gül-Haç] örgütünün başı olan Thomas Vaughan. 25 Mart 1645 tarihinde Şeytan ile bir anlaşma imzaladı ve Luciferciliği yaymak karşılığında otuz uç yıl daha yaşamayı garanti altına aldı. 1646 yılında Amerika'ya göç ederek, Lenni-Lenape Kızılderilileri arasına yerleşti. Orada Venüs-Astarte, Thomas Vaughan'a göründü, onunla yatağını paylaştı ve sadece on bir gün sonra doğurduğu kızı bırakarak yok oldu. Vaughan, kızın adını Diana koydu. 1648'de kızının bakımını Kızılderililere bırakarak İngiltere'ye döndü. Diana büyüyünce Kızılderililerin şefi ile evlendi ve bir oğul dünyaya getirdi. Bu çocuk, birçok kez, o sıralarda Hamburg'da bulunan büyük babasının yanında beliriyor (ışınlanıyor), sonra yine Amerika'ya dönüyordu.

Konumuzun baş kişilerinden biri olan Diana Vaughan, işte bu çocuğun soyundan geliyordu.

Diana'nın babası, ünlü bir Palladist masondu. Louisville'de üç bin üyesi bulunan ünlü "On Bir-Yedi Büyük Üçgeni"ni kurmuştu. Zaman içinde kendi kızını da Palladist olarak yetiştirdi. 1884 yılında Diana, Masonluğun alt derecelerinden geçtikten sonra "On Bir-Yedi"de inisiye oldu.

Diana daha henüz çocukken, en güçlü iblis **Asmodeus** ile nişanlanmıştı. Tam yirmi beş yaşına girince, 8 Nisan 1889 tarihinde, Lucifer'in buyruğu üzerine, Charleston'daki "*Sanctum Regnum"da* nişanlısı Asmodeus ile resmen birleşti.

Asmodeus tüm ihtişamı ile elmaslarla süslü bir taht üzerinde göründü. Peri masallarını bile aşan muhteşem bir ortamda Asmodeus, Albert Pike'a hitap ederek, Diana'yı büyük rahibe olarak atadığını ve bundan sonra buyruklarını Diana'nın ileteceğini bildirdi. Herkesin Diana'ya en derin saygıyı göstermesini emretti.

Albert Pike, olanları açıklayan bir levha [bildirge] hazırladı ve kendi imzası ile tüm üçgenlere gönderdi.

Ne var ki, öyküye göre, ortalıkta bir başka büyük rahibe daha vardı. Adı **Sophie Walder** idi ve onun da soyu Şeytan'dan geliyordu. Babası Protestan rahibi Phileas Walder, Masonlukta yüksek bir mevkideydi. Fakat Sophie, Phileas'ın kızı değildi; Lucifer ile Phileas Walder'in metresi **Ida Jacobsen**'in birleşmesinden doğmuştu. Kehanete göre 1896 yazında Sophie Kudüs'e gidecek ve 29 Eylülde İblis Bitru'dan bir kız çocuğu doğuracaktı. Bu kız, tam otuz üç yıl sonra İblis Decarabia'dan bir kız doğuracak; o kız da yine tam otuz üç yıl sonra yani 1962'de Deccal'ı doğuracaktı.

Deccal'ın atası olarak Sophie Walder, Palladium üyelerinden büyük saygı görüyordu. Charleston'da Albert Pike'dan özel eğitim almıştı ve ayrıca kimi doğaüstü güçlere de sahipti; bedenini sıvı ya da gaz durumuna sokabiliyor, taş duvarların içinden geçebiliyordu.

25 Mart 1885 günü Diana ve Sophie, Paris'te "Saint-Jacques Üçgeni"nde, *"Tapınak Şövalyesi Üstadı Yüce Rahibesi"* derecesine yükselme töreninde kavga ettiler. Kavgada yenik düşen Diana, Palladium içinde ayrılık yarattı ve kendi yönetiminde *"Yenilenmiş ve Bağımsız Luciferciler"* örgütünü kurdu. Bu yeni Palladium tarafından Londra'da gerçekleştirilen genel kurul, yeni atılım için halka açık bir propaganda kampanyası yapma kararı aldı ve bu kampanyanın yürütülmesini de Diana'nın ellerine teslim etti.

Tüm bu palavraların sonucunda Taxil, 21 Mart 1895 günü, ***"Le Palladium Régénéré et Libre" (Yenilenmiş ve Bağımsız Palladium)*** adlı, Diana Vaughan tarafından yönetildiği belirtilen bir derginin ilk sayısını yayınladı. Kasıtlı bir biçimde Katolikleri yaralayacak sözlerle dolu olan bu dergi, düalist Kathar inancının bir uyarlaması olan yeni tarikatın öğretisini açıklıyordu. Lucifer -ışığı taşıyan- zekâ ve parlaklık ilkesiydi. Adonai ise özdek ve ölüm ilkesiydi. Bu iki varlık dünyanın yaratılmasından bile daha eskilere uzanan bir kavgaya girişmişlerdi. Adonai, hayvan-insanı yaratmıştı ama ona çoğalma gücünü ve zekâyı Lucifer vermişti. Bütün ruhlar Lucifer'den yayılmıştı ve bu nedenle Adonai her zaman insan ruhlarını yoldan çıkarmaya çabalıyordu. Ölümden sonra, Lucifer taraftarları ezelî ateşin hükümdarlığında buluşacaktı; yetkin olmayan ruhlar yeniden dünyaya insan ya da hayvan olarak dönecekti. Adonai taraftarları ise, ezelî su hükümdarlığında toplanacak ve her şeyin sonunu getirecek olan Lucifer'in nihaî zaferine dek orada ruh olarak kalacaklardı. Şimdilik, dünya ve Oolis gezegeni dışında, tüm evrene Adonai egemen olmuştu ama mücadele sürüyordu ve Lucifer'in zaferi kaçınılmazdı.

[Oolis: Bir bilim kurgu uzay kütlesi.]

Gerçek Tanrı olan Lucifer'in melekleri, iki cinsiyetli cinlerdi; bunların en önde gelenleri Molok, Belzebut, Baal, Asmodeus, Deccal, Astarte, Leviatan ve Behemot idi. Adonai yandaşı olan melekler cinsiyetsizdi; onlara *"Maleak'* denirdi. Bunların arasında en önemlileri Mikail, Cebrail ve Rafail idi. Ama en güçlüsü ve en çok kötülük yaratanı Katoliklerin *"Kutsal Bakire"* diye adlandırdıklarıydı. Palladium üyeleri arasında adı *"Mirzam"* olarak bilinirdi ama aslında o, gece kötülüklerinin cini korkunç *''Lilith"* idi.

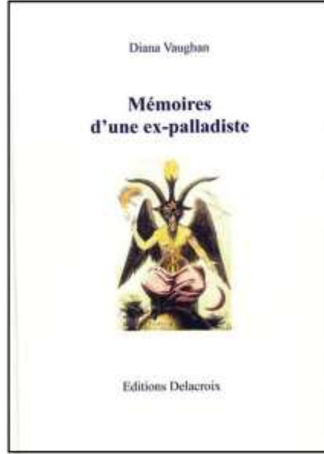
İsa, Maleaklardan Yusuf ve Mirzam'ın oğlu, atası Belzebut'tan gelen iyi niteliklere sahipti ama gururu yüzünden yitip gitti; gerçek Tanrı'ya ihanet etti ve o günden beri hep kötülükler ardında koştu.

1995 yılı gelince Deccal kendini tanıtacak; dininden dönmüş bir Yahudi olan o dönemin papası Katolikliği bırakıp Luciferci olacak. Bir yıl süren savaş sonunda tüm Katolikler yok olacak. Bunu ardından Luciferin cinleri ile Adonainin melekları göklerde savaşacaklar ve bunun sonunda Adonai tahtını yitirecek. Yenik Adonai, Satürn gezegenine sürgün edilecek, bu gezegenin halkalarını oluşturan *"Işığın Ruhları"* Adonai'nin oradan kaçmasını engelleyecek.

Söz konusu dergi üç sayı yayımlandı. Yayımlanan sayıların içeriği o denli küfür doluydu ve gizemli ayrıntıların bolluğu öylesine çirkef saçıyordu ki, tüm Katoliklerin yürekleri haklı olarak korku ve nefret ile doldu.

Oysa tüm bunlar, ustaca düzenlenmiş bir komedinin giriş bölümüydü. Dergi yayından kalktı ama 1 Temmuz 1895 günü, ***"Mémoires d´une ex-palladiste"*** *(Eski bir Palladistin Anıları)* adında yeni bir dergi yayınlanmaya başladı.

[Bunun kapağında, yazar olarak Diane Vaughan adı belirtilmiş.]

[Bu dergi kapağında, 19. yüzyılın ünlü okültistlerinden genellikle Éliphas Lévi adıyla bilinen Alphonse Louis Constant'ın, 14. yüzyıl başlarında Tapınak Şövalyeleri'nin suçlanması sırasında kullanılmış "Baphomet"in çiziminin kullanılması pek ilginç. Zaten Leo Taxil bu çizimi, çalışmalarının tanıtımını yaparken düzenlediği bir posterde de kullanmıştı. Fakat burada Baphomet'e henüz mason önlüğü eklenmemiş.]

Dergini ilk sayısı, Diana'nın Palladium ile nasıl kavga ettiğinin anlatımı ve bu kızın nasıl bu çok güçlü topluluğa kafa tuttuğundan söz ederek başlıyordu. Hemen ardından dergi, Diana'nın Katolik inancına geri döndüğünü bildiriyor ve körlüğü yüzünden ortaya yaydığı tüm kötülüğü tamir etmek için hayatını adadığını yazıyordu.

Bundan sonra anlatılanlar pek ilginçti.

Diana'nın imana dönüşünün ardından, 6 Haziran gecesi tüm parlak ve ihtişamlı güzellikleri içinde Belzebut, Astarte, Molok ve Asmodeus genç kızın ziyaretine gelirler. Onu kararından vazgeçirmek isterler. Kararından dönmeyen Diana, cinlerin saldırısına uğrar ve kendini korumak için Jeanne d'Arc'ı çağırır; cinler hemen boynuzları ve kuyrukları ile doğal görünümlerine bürünür ve çığlıklar atarak kaçarlar. Diana, bir manastıra kapanır ve kendini gerçek dinin gizemlerine teslim eder. Katolik inancına bağlılığını, bu yeni derginin gelecek sayılarında yayınlanacak olan yaşam öyküsü ile kanıtlayacaktır.

Taxil'in Dönüşümü

Katolik dünyası, Taxil'in imana dönüşüne fazlasıyla benzeyen bu değişikliği, ilâhî adaletin bu yeni girişimini büyük sevinç ve tezahüratla karşıladı.

Oysa Diana için işler hiç de yolunda değildi; imana dönüşünü saklanarak sürdürmek zorundaydı, zira açıklamaları ve kaçışı yüzünden kudurmuş olan Palladistler onu ele geçirirseler bir dakika bile fazladan yaşatmayacaklardı. Yalnızca güvenilir oldukları denenmiş birkaç dost Diana'nın nerede saklandığını biliyordu. Diana, saklandığı yerden göndereceği yazılarıyla, tüm dünyaya Masonluğun korkunç gizemlerini açıklamaya devam edecekti.

Taxil ve yoldaşlarının düş gücü galiba tükenmeyecek gibiydi. On yıl süren rezil yalanlardan sonra bile bu adamlar, safdilliğin doyurulmaz açlığına hitap eden envai çeşit zırvalar silsilesini hâlâ sürdürebilecek tıynetteydiler.

Örneğin putperestlikte umduğunu bulamayan ve ***"Grand Arcane'*** *(Büyük Gizem)* peşindeki hermetik yolculuğun tükettiği Albert Pike'ın çöllere kaçması ve orada bir kayadan fırlayan Korah, Dathan ve Abiram adlı cinler tarafından Luciferciliğe döndürülerek felsefe taşından birkaç parçayı onlardan hediye olarak almasını aktaran öykü bu zırvalardan biridir.

Tuhaflık, Elkbamstar adında bir salamandra ile evlenen keşiş **Francisco Barri** öyküsü ile bedeni parçalara ayrılıp, bir torbaya konunca kendiliğinden yeniden birleşen büyücü **Van Geer** öyküsünde doruğa varır.

Bu palavralar arasında bir de Arkathapias adındaki koruyucu cini ile **Hubert** Kardeş vardı ki, aynı anda birden fazla farklı yerlerde bulunma *(bilocation)* yeteneğine sahipti.

Küstahlık, Malta üçgeninde geçtiği ileri sürülen olayların anlatımında inanılmaz boyutlara varmıştı. Çok sayıda İngiliz subayının tanık olduğu iddia edilen olayda, 6 Mart 1893 günü büyük üstat olarak seçilen **Amiral Markham** Palladium konusunda inançsızlık gösterince, anında Charleston'daki *"Sarıctum Regnum"a* ışınlanıyor ve orada hâlâ inançsız olup olmadığı hakkında Baphomet tarafından sorgulanıyordu. İkna olan Amiral, aynı yöntemle Malta adasına döndürülüyordu.

Benzeri bir saçmalıklar yumağının aylar boyunca yayınlanarak, inançlı insanlar tarafından tereddütsüz kabul görmesi, modern akıl için en aşağılayıcı durumdur. Ne var ki, olan bitenin gerçek olduğunu itiraf etmek gerekiyor.

Yeni imana dönüşünün hevesini kanıtlamak uğruna Diana, Kasım 1895'te, küçük bir dindarlık örneği göstererek, ***"La Neuvaine Eucharistique"*** *(Dokuz Günlük Kutsama)* adlı bir eser kaleme alıp, Papa XIII. Leon'a gönderdi.

Papa'nın buyruğu ile Kardinal-Naip Parocchi, Papa'nın özel kutsamasını, kendi sevgisini ve en iyi dileklerini ekleyerek Diana'ya bildirdi; Kardinal de Diana'nın anılarını büyük bir heyecanla okuyor ve imana dönüşünü tanrısal adaletin büyük zaferi olarak değerlendiriyordu.

Diana, 1896 yazı boyunca, İtalya'da politikanın ve Masonluğun bütün gizlerini açıklayan, beş yüz sayfalık ***"Le 33e Crispi"*** adlı bir kitap daha yayımladı.

14 Temmuz 1896 tarihli bir mektupla, Papalık sekreterlerinden **Monsenyör Vincenzo Sardi,** kitabın bir nüshasını gönderdiği için Diana'ya teşekkür ediyor ve bu alçak tarikatın maskesini düşürmeye devam etmesini diliyordu. Aynı mektupta, Diana'nın hiç var olmadığı hakkında çıkartılan utanç verici dedikoduların, Masonluğun insanları nasıl kandırdığının bir örneği olduğu vurgulanıyor, Diana eğer bu sahte gürültüyü, bizzat ortaya çıkarak yalanlarsa, çok sayıda dindarın huzur bulacaklarını söylüyordu.

İşin içine çok fazla kişi karıştığı için sahtekarlığın daha uzun zaman gizli kalabilmesi zordu. O günlerde Margiotta ve Dr. Hacks, elde edilen gelirlerin paylaşılması konusunda Taxil ile kavga etmiş, senaryoda üstlendikleri rol ile sağda solda övünmeye başlamışlardı. Gene de en önemli Katolik yayını olan ve Cizvitler tarafından çıkartılan ***"Civilta Cattolica"*** dergisi Eylül 1896 sayısında Diana Vaughan için, "karanlıkların en derin yerinden Tanrı'nın ışığına çağrılan, ilâhî kayra tarafından hazırlanan, kişisel bilgi ve deneyimlerle silahlanan, kendini Kilise'nin emrine adayan, doğrulukta ve yararlılıkta hiçbir şeyin boy ölçüşemeyeceği değerli yayınları yazmaktan yorulmayan" diye söz ediyordu.

Köşeye sıkışan Masonluk, genç kızın varlığını yadsıyor; Diana'nın söylencesel bir kişilik olduğunu ileri sürüyordu. Aynı dönemde *"İtalya Anti-Masonik Birliği"* adlı kuruluşun yayın organı olan ***"Rivista Antimassonica"***, Diana'nın anılarının İtalyanca çevirisini büyük kıvançla yayınladı.

RIVISTA ANTIMASSONICA

Oysa kriz artık yakındı. Papalıktan yapılan bildirimlerin ve bu sözde açıklamaların etkisi altında, 1896 yılının Eylül ayının sonlarında, Trente kentinde büyük bir Anti-Masonik Kongre toplanması kararlaştırıldı.

Kongre çağrısı büyük heyecan uyandırdı. Muhteşem başarılar bekleniyordu. Yaklaşık bin kişinin katılacağı düşünülen toplantının onursal başkanlığına Trente kenti Piskopos-Prensi ve fiilî başkanlığına da **Prens Karl von Löwenstein** [Alman Katolik Cemaati'nin başı] getirildi.

Katılımcılar arasında otuz altı piskopos ve elli kadar piskopos delegesi vardı. On sekiz bin kişinin katıldığı büyük bir geçit resmi ile kongre başladı. Papa XIII. Leon'un telgrafı toplantıyı kutsadı. Masonluğa karşı bir haçlı seferi açılması oylandı ve onaylandı. Kongre oybirliği ile Masonluğun Şeytan'ın sinagogu olduğunu ve tüm masonların Tanrı olarak Lucifer'i kabul ettiklerini karara bağladı. Günün kahramanı Leo Taxil idi. Bir "*Evrensel Anti-Masonik Birliği*[7]*'* kurulması için Taxil'e berat verildi.

Ne var ki, dört oyunbozan Alman, Diana Vaughan'ın varlığından kuşku duyduklarını açıklamak küstahlığını gösterdi. Bunun üzerine 29 Eylül günü bu konu üzerine özel bir seans yapılmasına karar verildi. Diana'nın nasıl imana döndüğü, vaftiz babasının ve ilk komünyonuna yetki veren piskoposun kim olduğu hakkında ayrıntılı sorular soruldu.

Taxil, tüm yanıtların ve kanıtların elinin altında olduğunu ama Diana'nın yaşamını tehlikeye atmadan bunları ortaya dökemeyeceğini söyledi. Köşeye sıkışan Taxil yüksek mevkide bulunan güvenilir bir din adamına tüm ayrıntıları söylemeye ve sonra da bu kişinin her şeyi bizzat Papa'ya aktarmasına razı olmak zorunda kaldı.

Hemen o gün, Taxil'in her şeyi anlatacağı güvenilir kişi olarak **Piskopos Lazzareschi** seçildi. Kongrenin son gününde *"Evrensel Anti- Masonik Birliği*"nin yetkili konsey başkanı olarak seçilen **Commendatore Alliata,** Diana Vaughan hakkındaki tüm sorunların incelenmesi, daha derin araştırmaların yapılması için özel bir komisyon kurulduğunu açıkladı.

Aradan bir kaç ay geçtikten sonra, Piskopos Lazzareschi, sudan bahaneler gösteren Taxil'in söz verdiği açıklamaları bir türlü yapmadığını basına bildirdi. Aradan geçen süre içinde Piskoposun sabırlı sessizliğini sürdürmesi, durumun Kilise'nin onurunun yaralanacağı ölçüde vahim olabileceğini anladığını gösteriyor. Taxil ise, zaman yitirmeden Piskoposu resmen yalanladı.

Avrupa'nın bir ucundan diğerine tüm Katolik basın, durumun tuhaflığının farkına varmaya başlamıştı. Taxil, giderek daha sık, bir söylence yaratıcısı, bir masal anlatıcısı gibi niteleniyordu. Ne var ki, Roma Kilisesi'nin yanılmazlığı tehdit altındaydı ve Vatikan, kendisi ile dalga geçildiğini kabullenemiyordu. 16 Ekim günü, Kardinal Parocchi'nin sekreteri **Vilard**, Diana'ya yazdığı mektupta, varlığını bile yadsımaktan çekinmeyen dedikodular fırtınasına karşı güçlü olmasını temenni ediyor ve yalnızca varlığının değil, imana dönüşünün de maddî ve manevî kanıtlarının aşikar olduğunu belirtiyordu. Vilard, Diana'dan, insan soyunun düşmanına karşı kullanılacak silahlar sağlayan yazılarını sürdürmesini istiyordu.

Bu arada Alliata Komisyonu çalışmalarını sürdürüyordu. Kimi üyelerin ortalıkta hiç çekinmeden söyledikleri sözler tüm olayın bir sahtekârlık olduğu sonucuna yaklaşıldığını göstermekteydi. Fakat yükseklerden gelen emirler, Komisyonun son raporunu geciktiriyordu.

Nihayet, 22 Ocak 1897 günü yayınlanan raporda, üstü örtülü ifadeler tüm çelişkileri ortaya koydu. Örneğin rapor, komisyonun yalnızca Diana'nın kimliği üzerine görüş bildirebileceği ama kaleme aldıkları üzerine yargıda bulunma hakkının olmadığını söylüyordu. Ayrıca, Diana'nın varlığını ya da yokluğunu onaylayan kesin bir kanıta ulaşılamadığı gibi, genç kızın imana dönüşü ve yazdıklarının gerçekliği ile ilgili kanıtların da bulunamadığı raporda yer alıyordu.

Bu tedbirli ifadeler basın tarafından taklit edilmedi.

Taxil, Diana'nın anılarının aylık fasiküllerinde yağmur gibi gelen suçlamalara ve hakaretlere göğüs germek zorunda kaldı. Artık şakanın sonu gelmişti. Bura karşın. hâlâ Diana Vaughan'ın var ve uğraşlarının gerçek olduğuna inatla inanan kişiler vardı: Grenoble Piskoposu Monsenyör Fava ile ***"Revue de Coutances"*** dergisi müdürü Mustel bunların arasında en etkin olanlardı.

Ancak gazetelerdeki polemik, her geçen gün daha yırtıcı ve daha düşmanca oluyordu.

Taxil, oyunu bırakmanın zamanı geldiğini anladı.

Anıların 25 Şubat 1897 tarihli sayısında Diana, Paskalya'da, 19 Nisan Pazartesi günü, Coğrafya Derneği salonunda halkın karşısına çıkacağını ve açıklayıcı bir konuşma yapacağını duyurdu.

Bu toplantı büyük ölçüde basına hitap ediyordu. Avrupa ve Amerika'nın en önemli gazetelerinin muhabirleri toplantıya çağrılmışlardı. Anıların izleyen sayılarında konferansın bir özeti ile birlikte, Diana'nın daha sonra Avrupa ve Amerika'nın önemli kentlerine yapacağı turnenin programı da yayınlandı. Bu son sayılarda dikkati en çok çeken olgu, Diana'nın anılarının alışılmış mucize dolu öykülerle en son güne kadar sürüp gitmesiydi.

Toplantıdan yalnızca dört gün önce çıkan 15 Nisan sayısında Diana, "Saint Jacques Üçgeni" kavgasını ve sonrasında nasıl ölümden kurtulduğunu anlatıyordu. Kavga sonrasında Paris'teki üçgen, Diana'nın üyelikten atılması için, Louisville'deki "On Bir-Yedi" üçgenine başvurmuş, Diana da hemen Louisville'e koşmuş ve orada mucizevî bir biçimde ölümden kurtulmuşmuş.

"On Bir-Yedi"nin en değerli kutsal eşyası, Asmodeus tarafından bir kavgada kopartılıp masonlara armağan edilen San Marco aslanının kuyruğu imiş. Kesik kuyruk bir kutuda korunuyormuş. Diana'yı görür görmez kutudan fırlayan kuyruk, genç kızın boğazına dolanmış ve sıkmaya başlamış. Fakat kuyruğun ucunda bulunan püskül, tam bu sırada Asmodeus'un başı biçimine girmiş. Kuyruk-Asmodeus, orada bulunan masonlara sevgilisi Diana'nın kendi özel koruması altında olduğunu söylemiş. Diana'ya ise asla başkası ile evlenmemesini, eğer evlenirse kocasını öldüreceğini bildirmiş.

"Saint Jacques Üçgeni"nde yapılan inisiyasyonu yarım kalan Diana'nın üzülmemesi ve tatsız düşüncelerden uzaklaşması için Asmodeus, genç kızı Mars gezegeninde bir gezintiye götürmüş, çelikten bir taç giydirerek havalarda uçurmuş.

Olayı izleyen Diana'nın amcası, makinesini çalıştırıp Asmodeus ile Diana'nın birlikte fotoğraflarını çekmiş. Bu fotoğraf Diana tarafından çoğaltılarak tüm Lotus ana localarına (!) gönderilmiş ve masonlar arasında büyük bir hayranlığa neden olmuş.

Taxil'in İtirafı

Sonunda 19 Nisan günü geldi.

Tüm katılanların şemsiye ve bastonlarını kapıda bırakmaları özellikle istendikten sonra, salon çağrılı gazetecilerle ve meraklılarla hınca hınç doldu.

Fakat Diana'nın yerine Taxil ortaya çıktı.

Yüzsüzlük ve alaycılıkta şimdiye dek eşi görülmemiş bir konuşma yaptı.

Kendi evlâdını öldürdüğünü itiraf etti; Palladizm ölmüştü ve onu bizzat babası, yani Taxil, nasıl yarattıysa öyle yok etmişti.

Tanıdığı tek Diana Vaughan, bir süre yanında daktilo olarak, ayda yüz elli franka çalışan bir kızcağızdı.

Tam on iki yıl boyunca Katolik Kilisesi'ni enine boyuna incelemiş, Papalık kurumunun hiyerarşik yapısını, din adamlarının gönüllerinde ve yüreklerinde yatan tutkuları keşfetmişti. En aşırı umutlarının bile ötesinde bir başarı sağlamıştı. Uydurma imana dönüş numarasından sonra, amacına ulaşma yolunu ona, Kilise'nin Masonluğu en büyük düşman olarak kabul etmesi açmıştı. Papa başta olmak üzere, Katoliklerin çoğunluğunun, bu Kilise karşıtı örgütün başının Şeytan olduğuna gerçekten inanmaları Taxil'in işini kolaylaştırmıştı.

Roma'daki kardinallerin ve Papalık kurumunun, bilerek ve kötü niyetle Taxil, Diana ya da Bataille adıyla yayınlanan zırvalık dolu yazıları desteklediklerini, sözde açıklamalarının yalan olduğunu Vatikan'ın pek iyi bildiğini ama inananların gönlünde Kilise'nin çıkarına olan bir duyguyu yaratmak için tüm bu dolandırıcılığı kullanmaktan memnun olduğunu söyledi. Hatta tüm yazılanlar karşısında Charleston kenti piskoposunun bizzat Papa'ya başvurarak, söz konusu kent hakkında anlatılanların yalan olduğunu bildirdiğini ama Papa XIII. Leon'un kendi çıkarları uğruna bu saf din adamının susmasını emrettiğini de açıkladı.

Taxil, konuşmasını benzer biçimde, çevresindeki yuhalamalara, küfürlere ve tehditlere aldırmadan sürdürdü. Dinleyiciler, neden girişte baston ve şemsiyelerinin alıkonulduğunu biraz geç olsa da anladı.

Sonunda, dinleyici topluluğunu dizginlemek artık mümkün olamadı. Taxil, son anda arka kapıdan kaçarak, yakınlardaki bir meyhanenin mahzenine gizlendi ve canını kurtardı.

Uzun bir süre boyunca Masonluk karşıtı akımın yaralarını sarmaktan başka yapacağı bir şey kalmadı. Yine de inatçı bir budalalığa sahip olan kimi kişiler, Diana'nın gerçek olmadığına inanmak istemedi. Bunlar Taxil'in Diana'ya ihanet ettiğini ve genç kızı müthiş yüksek bir tutar karşılığında masonlara sattığını söyledi. Fakat bu kişiler bile zamanla sustu.

Piskoposluk kurulu üyesi Mustel, Masonluk hakkında tüm söylediklerini geri alırken, Taxil'in cehenneme düşeceği gün, lanetlilerin bile tiksinti ile titreyeceğini ve bu yeni aşağılamanın ağırlığı altında başlarını öne eğeceklerini söyledi. Saçma sapan açıklamalara gösterdiği inanç nedeniyle özür dilerken, Mustel, Taxil'in doğaüstü tezahürler gibi çok zor bir konu hakkında Kilise'nin ilkelerini ve işleyişini en bilgili Katoliklerden bile daha iyi bildiğini itiraf edecekti; sahtekârın başarısı, tuzağını böyle tehlikeli bir konuda ve bu kadar sağlam biçimde kurmasından kaynaklanıyordu.

Her şeye karşın Vatikan bütün bu olanlardan pek de ders almamış görünüyor. Roma Kilisesi'nin halen yürürlükte olan yasak kitaplar listesinde Hippolyte Taine'in ***"Histoire de la Littérature Anglais"*** *(İngiliz Edebiyatı Tarihi)* ya da Sabatier'nin ***"La vie de François l'Ermite"*** *(Ermiş François'nın Hayatı)* gibi kitaplar var. Ancak bu yasaklılar dizisi içinde Taxil, Bataille, Margiotta ya da Diana Vaughan isimlerine rastlanmıyor. Katolikler, bugün de bu bilgili kişilerin (!) yazdıklarından yararlanarak Masonluğun korkunç gizemlerini öğrenebilir.

Kaynakça:

F. Hervieu: Catholiques Contre Francs-Maçons, L'extravagante Affaire LeoTaxil, L'Histoire numero 145, Juin 1991, pp. 32-39 S. Brent Morris: Albert Pike And Lucifer: The Lie That Will Not Die, Masonic Service Association of the U.S. Short Talk Bulletin, June 1993

Alec Mellor: Strange Masonic Stories, Richmond, Virginia, Macoy Publishing and Masonic Supply Co., 1982.

Alec Mellor: A Hoaxer of Genius - Leo Taxil, , Richmond, Virginia, Macoy Publishing and Masonic Supply Co, 1964, pp. 149-155. Henry Charles Lea: Leo Taxil, Diana Vaughan et L'Eglise Romaine, Societe Nouvelle de Librairie et d'Edition, Paris, 1901.

Le Frondeur, April 25, 1897 The Confession of Leo Taxil, A Conference held by M. Leo TAXIL at the Hall of the Geographic Society in Paris at April 19, 1897.

The Tale of the Pope and the Pornographer, La Mistificazione di Leo Taxil Dal supplemento straordinario della Rivista della Massoneria Italiana del 31 maggio 1897 Eric Schmitz: The Taxil Hoax

[Derleme sırasında, ayrıntılar için internetteki birçok siteden yararlanıldı.]